

NEBE ZE ZLATA

LAURA
WOODOVÁ

FRAGMENT

Nebe ze zlata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Laura Woodová

Nebe ze zlata – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEBE
ZE
ZLATA

**NEBE
ZE
ZLATA**

**LAURA
WOODOVÁ**

FRAGMENT

**PRO MOJI SKVĚLOU MÁMU,
KTERÁ MĚ NAUČILA, ŽE ŠLEHAČKA VŽDYCKY PATŘÍ
AŽ NAHORU NA MARMELÁDU**

PŘEDMLUVA

Všechno to začalo jablkem. Potíže asi často začínají jablkem a tohle konkrétní jablko bylo opravdový potíživista – odrůda Pendragon, červeňoučké a sladké, které jsem ukradla z cizího sadu.

Nevím, proč jsem si vybrala zrovna tenhle den k cestě na ostrov. Po letech, kdy jsem toužebně hleděla přes vodu, mi najednou připadalo nutné, abych se tam dostala a spočinula nohama na jeho pobřeží. Když jsem tam došla, vpadla jsem do sadu a utrhla si z větve zářivě červené jablko, aniž bych tomu věnovala další myšlenku. A s prvním kousnutím do dužiny jsem byla ztracená.

Cardew House v celé své rozlehlé, omšelé kráse do této doby neviděl přátelskou (a vlastně ani nepřátelskou) tvář celých pět let. Sad obehnaný zdí byl opuštěný stejně jako dům. Větve stromů se postupně začínaly proplétat a vléct, až jsem se sem vplížila já, abych si utrhla

jablko. Po onom prvním kousnutí už jsem se ani nesnažila omezovat. Vrátila jsem se tam druhý den, i ten další, a vždy jsem se na svých průzkumech vydávala o něco dál, pronikala jsem hlouběji do nitra tohoto tajemného ostrova a přivlastňovala si ho.

Dům samotný stál na nejvyšším bodu ostrova – velkolepá stará georgiánská budova s překrásnými dalekými výhledy. Průčelí, které bylo obrácené směrem k vesnici na pevnině, bylo dlouhé a nízké s vysokými okny vykukujícími z medově zbarveného kamene, pokrytého propletenými úponky břechtanu. Hrubé schody sestupovaly dolů skrze přerostlé zahrady na svažitou štěrkovou cestu, která vedla k náspu spojujícímu ostrov s pevninou. Vzadu se rozprostíral rozsáhlý trávník až k proměnlivému moři – někdy oslnivě azurovému, jindy zasmušile, tajemně šedozelenému. Sad, který mě poprvé přilákal na ostrov, se táhl kolem jedné strany domu, plný jablek a červeňoučkých třešní nebo těžkých sametových švestek – podle toho, jaké roční období právě bylo. Na druhé straně budovy se vinuly další drolicí se schody k maličké zátocce se zlatým pískem, kde byly chráněné vody klidné a prohřáté. Tento ostrov byl pravý klenot, poklad až příliš dlouho zanechaný v osamělosti a nemilosti.

Moje návštěvy provázel neklidný pocit a věděla jsem, že je pouze otázkou času, než mě moje zvědavost dožene přes pozemky až do samotné budovy. Začala jsem prohledávat okolí domu, jako bych se bála, že ho vůči sobě nepřátelsky naladím. Když jsem pak v přízemí objevila zlomenou okenní západku, měla jsem dojem, že dům už rozhodnutí učinil za mě.

Dalo by se čekat, že stará budova bude svou prázdnotou působit nevlídně, nábytek zakrytý a okenice pevně zavřené, ale na mě dělal poklidný a příjemný dojem. Tu a tam zšeřelými místnostmi pronikaly paprsky světla, které se místy prodraly různými škvírkami, ozařovaly tančící částičky prachu a dodávaly místu atmosféru ospalého

smutku. Působilo jako spící princezna, která čeká, kdo ji přivede k životu.

Skoro rok poté, co jsem okusila ono první jablko, jsem se do toho domu uchylovala při každé příležitosti – zkoumat zanedbanou knihovnu nebo se pohodlně stočit na zašlém orientálním koberci a vychutnávat si klid a ticho. V mém vlastním domě nebylo nikdy ticho, ovšem všechen ten hluk nijak nebránil tomu, abych si občas připadala osaměle. I když jsem tady byla víc sama než kdekoliv jinde, nikdy jsem si nepřipadala osamělá. Pomaličku jsme se s tím spícím domem začínali poznávat. Představovala jsem si, jak by to asi vypadalo, kdyby byl plný lidí – o čem by si asi povídali, jaké večírky by tu pořádali a jak by jednotlivé místnosti ožily, plné jasného světla. Popsala jsem celé stránky svými nesmysly, horečně jsem škrábala do bloku nebo četla detektivky a u toho chroupala kradená jablka a odhazovala ohryzky do ohně, který jsem si zapálila, aby prohrál ohromný obývací pokoj.

A nakonec to byl právě ten oheň, který mě prozradil.

Byl chladný deštivý pátek, když jsem je uviděla poprvé.

Venku padaly husté závoje deště a vlny bily o skály vzadu za domem. Nevníkala jsem ten rámus, protože jsem byla spokojeně začtená do románu Agathy Christie a spořádáním příliš velkého množství ovoce si zakládala na žaludeční nevolnost. Byla jsem tam už několik hodin, když jsem zaslechla zvuk: nový zvuk, něco víc než obvyklé skřípění starého domu. Ztuhla jsem a kniha mi vypadla z rukou. Napínala jsem uši a bedlivě naslouchala.

Hlasy.

Někdo tu je.

Někdo nakonec přišel.

A víc než jeden někdo: slyšela jsem hluboké bručení mužského hlasu a vyšší zpěvavý hlas ženy. Dokázala jsem již poznat, že ty hlasy

sem patří, že padnou k tomuto domu jako chybějící dílky skládačky. Kroky na podlaze, rozléhající se v prázdných chodbách, byly stále hlasitější, jak se blížily k místu, kde jsem seděla strnulá překvapením.

Srdce se mi rozbušilo, jako by se sem kdosi vloupal – přestože jediným vetřelcem jsem tu byla já. Nechala jsem knihu knihou a proklouzla k oknu tak rychle a tiše, jak jsem jen dovedla, ačkoliv se mi nohy třásly leknutím z toho náhlého narušení prostoru, který jsem začala pokládat za svůj vlastní. Přehodila jsem jednu rozechvělou nohu přes parapet a moje bosé chodidlo se zabořilo do mokré, přerostlé trávy. V tu chvíli, napůl ještě v domě a napůl už venku, jsem si uvědomila, že ty hlasy jsou téměř nade mnou. Seskočila jsem a postavila se. Zadržela jsem dech a přitiskla se co nejvíc ke stěně. Pak jsem zaslechla, jak se dveře do obývacího pokoje otevřely a kroky se zastavily.

„Roberte! Kdo proboha rozdělal ten oheň?“ Dívčí hlas zněl jasně, zvonil v místnosti jako nůž o sklenku. „Přece nás nečekali?“

Nechtěla jsem slyšet víc. Tak rychle, jak mě jen nohy unesly, jsem vyrazila kolem domu a dál po drolicích se schodech, po skřípající šterkové cestě, která ústila na dlážděný násep. Naštěstí byl zrovna odliv. Když jsem pádila kolem, zaznamenala jsem, že ti cizáci přijeli v nablýskaném modrém voze. Ohlédla jsem se přes rameno a nadšeně zavýskla – nikdo mě nepronásleduje. Uháněla jsem po dláždění, dokud mě nezačalo bolet v hrudi při každém přerývaném zalapání po mořském vzduchu.

Nyní už jsem se smála vítězným smíchem jako zloděj, který unikl s lupem a už ví, že mu to projde.

Ve vchodových dveřích se objevila silueta muže – vysoká a tichá, příliš pozdě na to, aby mě dostihla. Vítr mi šlehal vlasy do obličeje a bičoval jimi mé zrudlé tváře. Konečně přestalo pršet.

Když jsem sklopila pohled, uvědomila jsem si, že v dlani pořád ještě držím zářivě červené jablko.

ČÁST PRVNÍ

„A tak v záři slunce a v záplavě listů na rozpukajících stromech, vyrůstajících jako ve zrychleném filmu, zmocnilo se mě ono známé přesvědčení, že létem začíná život znovu.“

F. Scott Fitzgerald: Velký Gatsby

KAPITOLA PRVNÍ

ČERVEN 1929

Ráno v den Aliciny svatby je jasno a slunečno. Samozřejmě je dokonalé letní ráno: jen ptačí zpěv, pastelově modrá obloha a šepot vánku přicházejícího od moře. Cokoliv jiného by bylo naprosto nepříjemné pro Alicin velký den. Když se vzbudím, Alice je už vzhůru, její postel je zmuchlaná a prázdná. Kromě otisku její hlavy na polštáři po ní není ani stopy. Natáhnu si kraťasy a jedno z tátových starých triček, vklouznu do svých okopaných tenisek a zamířím do kuchyně. Je ještě brzy, ale po schodech už se mi linou vstříc velmi libé vůně.

„Lou! Lou!“ vítají mě hlasy tria hlučných malých chlapců v kombinézkách, bez bot a s pusami plnými chleba s máslem. Trojčatům jsou tři roky a až do nedávného narození Anthey (které se obvykle říká jenom „mimi“), byla nejmladšími členy mé rozvětvené rodiny. Já jsem druhá nejstarší po Alici, které je devatenáct, po mně je Freya, té

je patnáct, jedenáctiletý Tom, pak trojčata a Anthea. Celkem osm dětí a táta říká, že kdo ví, mohly být i další, nebýt té války, a že bychom měli děkovat Bohu za malá dobrodiní. Jsem si dost jistá, že jenom žertuje, ale i on občas vypadá překvapený počtem dětí, jež pobíhají po našem malém statku. Jako kdybychom snad byli výsledkem jakéhosi absurdního kouzelnického triku, a ne jeho vlastního těla a krve.

V kuchyni mezitím trojčata Joe, Max a Davy končí snídani u dlouhého stolu, zatímco Midge pobíhá kolem a připravuje svatební hostinu, kterou si celá ves vychutná později. Mimi nadšeně výská na jejím boku. Midge má na špičce nosu šmouhu od mouky a v očích pohled odhodlaného soustředění, zatímco jednou rukou zápasí s ohromnými kostkami zlatavého másla a sadou starobylých plechovek, které obsahují čaj, cukr a koření. Už vím, že se jí nemám ptát, jestli nepotřebuje pomoci.

Místo toho zvýším hlas, abych překřičela hluk: „Kde je Alice?“ Vezmu si krajíc chleba a potřu ho Midginou proslulou zázvorovou marmeládou.

„Vyběhla z domu asi před hodinou, šla hledat kytky,“ odpoví Midge svým tichým chraplavým hlasem. Midge je moje máma, a přestože její pravé jméno zní Mary, všichni jí říkají Midge, včetně jejího manžela a dětí. Měří kousek přes metr a půl a působí jako drobná, ale uklidňující přírodní síla. Když stojím vedle ní, připadám si nohatá a přerostlá. Zatímco mi Midge odpovídá na otázku, míchá cosi v míse naleštěným stříbrným nožem.

Midge tenhle nůž vždycky používá při pečení, a když ji jednou zahlédla naše teta Irene, zatvářila se vyděšeně a vykřikla: „Ach, Midge! Ale nožem se přece nesmí míchat... Míchat nožem, to přivolává trable!“

Midge to vůbec nezaskočilo, jen pokojně odpověděla: „No, v tom případě přivolávám trable už tak dlouho, že nemá smysl si kvůli tomu dělat hlavu, ne?“ A míchala dál.

Nevím, jestli je to tím nožem, nebo něčím jiným, ale nikdo nedokáže vařit tak jako Midge; je tím proslulá. Táta říká, že ji požádal o ruku nad jejím zapečeným Stargazy koláčem¹, což může znít docela romanticky, dokud nezjistíte, že zapečený Stargazy koláč obsahuje sardinky, jejichž hlavy vykukují z těsta a hledí ven smutnými očima. Myslím, že bych nechtěla, aby smutná sardinka byla svědkem *mého* zasnoubení, ale je pravda, že jsem zatím dost nezkušená v umění romantiky. Samozřejmě až na knihy. Z knih se toho můžete dozvědět *brozně* moc... Vždycky mi však připadalo dost nepravděpodobné, že bych v ulicích Penlynu narazila na jednoho z těch hrdinů, o kterých čtu, takže co já vím? Možná s tím správným mužem může být sardinkový koláč hotová poezie. Midge rozhodně vypadá, že to tak je, a vždycky se potěšeně směje a červená, když táta tu historku vypráví.

Ukrojím si další krajíc chleba a žvýkám kůrku. Vytí trojčat mě upozorní na to, že ona chleba nemají, a tak každému z nich přichystám krajíc, přestože je chleba zajímavá hlavně jako dopravní prostředek pro marmeládu. Tři ulepené tvářičky si užívají druhou snídani a v kuchyni se náhle rozhostí ticho. V tento okamžik relativního klidu se moje myšlenky stočí – jako v současné době často – k tomu, co se děje v Cardew House.

Co se pamatuju, ten dům mě vábil neodolatelným kouzlem. Ostrov, na kterém stojí, je oddělený od pevniny dlážděným náspem. Silnice nahoře mizí a znovu se objevuje podle výšky přílivu – buďto ji úplně zaplaví, jako by tam nikdy nebyla, nebo ji ponechá šokujícím způsobem odhalenou a masivní. Na tomto procesu je cosi magického, myslím, jak ta pradávna silnice mizí a znovu se objevuje s přílivem – pokaždé, když se vynoří z vod, vás to překvapí. Tohle specifické kouzlo znamená, že polovinu času je dům izolovaný jako svět sám

1 Cornwallský zapečený pokrm obsahující celé ryby, které nahoře vykukují z těsta a zdánlivě „hledí ke hvězdám“ (gaze at the stars) – odtud název pokrmu.

pro sebe, odříznutý a vzdálený od rušného života naší mrňavé rybářské vesničky.

Když jsem se před pár měsíci vrátila domů, ucouraná a nadšená svým těsným únikem, dozvěděla jsem se horkou novinku, že majitel Cardew House, Robert Cardew, tu plánuje strávit letní dovolenou, a tak sem přijel, aby zjistil, co v domě potřebuje opravit.

Dokonce i v tom nejhlubším a nejtemnějším koutě zemědělského Cornwallu jsme slyšeli o Robertu Cardewovi. Snad je to jeho spojení s naší vesnicí, které vyvolává šepem sdílené fámy o jeho divokém životním stylu a vyfintěných přítelkyních, které putují ode dveří ke dveřím klikatými uličkami Penlynu. Ale já si myslím, že i kdyby nebylo sídla Cardew House, byly bychom s Alicí stejně fascinované podniky tohoto muže a jeho zářivými skupinkami mladičkových fanynek. Hltáme společenské rubriky, oslněné světem tak odlišným od toho našeho. Připadá nám neuvěřitelné, že třiaadvacetiletý mladík – tedy ne o moc starší než my – by mohl mít tolik, že by se jeho život naprosto lišil od toho našeho. Když před pár lety zemřel lord Cardew, celá ves dychtila po zprávách, jestli se mladý dědic objeví, ale nebylo po něm ani vidu, ani slechu. Ani náznak, že si vůbec vzpomněl na starý dům, který tu stojí prázdný a nemilovaný. Až doteď.

Zadumaně si olizuju z prstů marmeládu. Samozřejmě jsme viděly jeho fotografie, jeho frivolní oblečení i bouřlivé večírky a věděly jsme, že přiveze svoji snoubenku Laurie Millerovou, *neuvěřitelně* okouzlující Američanku ze závratně bohatého rodu, i sbírku dalších exotických stvoření, až sem přijede na léto.

Podle novinových článků jsou ti dva spolu zasnoubení asi šest měsíců. Psalo se o nich doslova všude. Byli na každém večírku, na každé módní přehlídce a přitom vypadali *velkolepě*. Podrobně jsme s Alicí jejich romanci sledovaly. Pro nás byli jako papírové loutky nebo postavy z příběhu a každý týden dychtivě očekáváme pokračování.

A už brzy, připomenu si se slastným vzrušením, bude aktér všech těch šťavnatých klepů přímo tady v Penlynu. Jen těžko by se dalo vymyslet méně pravděpodobné místo pro hnízdění takových rajských ptáčků. Naše vesnice je na hony daleko od světa rostoucích metropolí plných nočních klubů a oslnivých večírků, který Robert Cardew obvykle obývá.

Ale oni *opravdu* přijedou. V domě se v posledních týdnech s narůstající frekvencí střídali stavitelé a malíři. Bohužel to vypadá, že všichni přijíždějí z Londýna, takže nikdo ve vsi neví, co se uvnitř děje. To bylo důvodem značného podráždění, protože místní řemeslníci se cítili přehlížení, takže se ozývaly temné hlasy mumlající cosi o tom, že „mladí lidé“, kteří nyní vlastní dům, se nechovají vhodně, když si zvou cizáky. Všichni jsme velmi zvědaví a celá ves vře jako kypící lahve závorové limonády a dychtí se dozvědět, jak to v domě vypadá a kdy přesně se návštěvníci dostaví. Samozřejmě jsem od svého úniku onoho deštivého odpoledne už nemohla dům navštívit. Jednou jsem to zkusila, ale hemžilo se to tam lidmi a já měla štěstí, že jsem se dostala pryč, aniž by mě kdokoliv zahlédl.

Tok mých myšlenek přeruší trojčata, která dělají příšerný hluk, a mimino, jehož výskání se změnilo v pláč. Chaos se zdá nevyhnutelný, a právě v tuto chvíli vpluje dovnitř Alice a vypadá jako opravdová řecká bohyně. Když vejde, všechno v místnosti se zastaví.

Její světlou hřívu korunuje věnec modrých chrp a náruč má plnou zimolezu a drobných růžových růžiček. „Pojď mi pomoci, Lou,“ zafuní a poněkud zkazí dojem, který vytvořila, když mi naprosto neobřadně vrazí tu voňavou záplavu do náruče a ukradne mi z ruky chleba – to všechno jedním rychlým pohybem.

„Kde jsi splašila všechny ty růže?“ ptám se a obdivuju masité dokonale květy, zatímco je něžně pokládám na kuchyňský stůl.

„Ze zahrady paní Penrithové,“ zamumlá Alice s plnou pusou chleba a na levé tváři se jí objeví důlek.

Zvednu obočí.

„Alice Trevelyanová.“ Midge přestává míchat a výhrůžně zamává nožem směrem k Alici. „Řekni, žes ty kytky neukradla z růžové zahrady Susan Penrithové! Víš, jak si na ní zakládá.“

„Já jsem je *neukradla*,“ brání se Alice, jako by ji uráželo, že něco takového může vůbec někoho napadnout, přestože by jí takové chování nebylo až tak úplně cizí. „*Poprosila* jsem o ně, naprosto mile a zdvořile, a paní Penrithová mi je *dala*.“ Strčí si do pusy poslední kousek chleba a pomalu žvýká. „Koneckonců, dneska se vdávám,“ závěrem dodá s výrazem, který by Midge určitě popsala jako „andílkovsky nevinný“.

Nemělo by být žádným překvapením, že se paní Penrithová na Alicinu žádost rozloučila se svými ceněnými růžemi. Mojí sestře je obtížné cokoliv odmítnout, když se rozhodne být roztomilá. Jedním z důvodů je, že Alice je prostě kráska. Lidé občas říkají, že jsme si trochu podobné, když se snaží být milí, ale zatímco Aliciny rovné vlasy září lesklou zlatavou barvou, moje jsou vlnité a spíš blátivě hnědé s lehounkým náznakem zrzavé (bohužel ne natolik, aby se daly označit za kaštanové, natož vytoužené a romanticky „tiziánové“). Alice má oči modré jako ty chrpy, které má na hlavě, zatímco moje jsou kalně a ustaraně šedivé. Alicina pleť vyvolává dojem broskví se smetanou bez ohledu na to, kolik času tráví venku, zatímco moje se naprosto nemódně opaluje a na nose mi vyskakují záplavy pih, přestože často a hojně používám citronovou šťávu. Máme stejnou výšku a podobné rysy, ale není pochyb o tom, že jsem stínem své sestry – pokřivený, mnohem méně zářivý odraz její dokonalé krásy. Alenka za zrcadlem.

A dneska se Alice – *moje* Alice – vdává! To pomyšlení mnou znovu otřeše, je šokující jako vždy. Naproti tomu ona působí naprosto klidně. Dívám se, jak si vybírá květiny a svazuje je provázkem. Pohyby má

obratné a jisté a já přemýšlím o tom, jak moc se její život změní – jak se změní životy nás všech. V domě už nebude žádná Alice. Nebude s kým klábosit při domácích pracích a ve vedlejší posteli nebude spát starší sestra, které můžu šeptat tajemství. To pomyšlení je podivné a znepokojující. Alice si pobrukuje, pak vzhledne a zachytí můj pohled. „Nebud' sklíčená, Lou,“ prohodí se smíchem. „Je to svatba, a ne pohřeb.“ Vezme mě kolem pasu a jemně stiskne. Samozřejmě má pravdu. Kromě toho bude bydlet jenom pár minut od nás v malé chalupě, kterou pro ně Jack našel uprostřed vesnice. Přesto mi to připadá, jako by se stěhovala na Měsíc. Není to fyzická vzdálenost, co nemůžu strávit, ale to, že nás Alice opustí – mě opustí – a stane se někým jiným. Dospělou. Manželkou.

A – na to snad ani nechci pomyslet – když Alice odejde a stane se někým jiným, pak se asi budu muset stát někým jiným i já. Všechno se změní. Dotknu se prstem jednoho okvětního plátku a cítím, že na něm stále ještě leží ranní rosa – chvěje se jako slza, jež je připravená skanout. Zhluboka si povzdechu a celkem si libuju v lahodné melancholii toho všeho a přemýšlím, že by z toho byl pěkný odstavec do romantického příběhu.

Alice si odfrkne vševědoucím smíchem. „Lou už zase píše melodramata.“ Protočí panenky a já si nemůžu pomoci a rozesměju se také, přichycená při činu.

„Myslela jsem na svatbu z knihy *Pomsta lady Amelie*,“ přiznávám, „a o způsobu, jak bych předznamenala smrt...“

Alice si přitiskne dlaně na uši. „Neříkej mi to!“ zavřískne a pak spustí ruce a vykulí oči. „Je to Rudolpho, že?“ vyptává se tragickým tónem. „Toho nemůžeš zabít, Lou, toho *ne*.“

Snažím se udržet kamennou tvář a dělám, jako že si zamykám pusu a zahazuju klíč. *Pomsta lady Amelie* je příběh, na kterém pracuju už několik měsíců, a Alice se neustále dožaduje nových stránek. Obvykle

z toho mám radost a ochotně jí je dávám, ale nedávno jsem ztratila jeden ze svých bloků, takže mi jde všechno trochu pomaleji – a Aliciny otázky a hádání, co se bude dít dál, začínají být stále naléhavější. Docela se ponořila do děsivých dobrodružství mojí divoké hrdinky a musím přiznat, že mě to šíleně baví. I když předpokládám, že až bude Alice vdanou paní, už nebude mít moc času na hloupé příběhy.

Přeruší nás Midge, která je jako vždycky dokonale nedotčená příbojovými vlnami mého emočního zmatku. „No, vy dvě byste sebou radši měly hnout a jít se připravit,“ prohlásí. „Vezměte s sebou kluky, ať mi tu nepřekáží, a zkuste je trochu umýt, ano? Musím ještě udělat milion a jednu věc a váš táta se pořád nevrátil z obhlídky horního pole.“

Trojčata kvílí, pláčou a protestují, jako by byla smrtelně alergická na čistou vodu a bavlněné ručníky, zatímco je s Alicí ženeme nahoru po rozvrzaných schodech. Konečně je po ozbrojeném a mokřém boji posíláme pryč s důrazným napomenutím, ať se vyhýbají všemu lepkavému, a míříme do našeho pokoje v dalším patře.

KAPITOLA DRUHÁ

Pokoj, kde s Alicí spíme, je úplně nahoře v domě, schovaný mezi okapy. Strop se na obou stranách svažuje, takže pořádně postavít se dá jenom uprostřed mezi našimi dvěma postelemi. Na mojí straně pokoje je maličké okno, a když si kleknu na postel, vystrčím hlavu a podívám se doleva, dohlédnu po svahu dolů k moři a k linii zlatého písku mezi skalami. Sem tam se objevují drobné bílé domky, nejspíš balancující na strmém svahu a vyhlížející jako by se každým okamžikem mohly zřítit do vody. Ostrov odsud vidět nemůžu, ale vím, že tam je, a jeho přítomnost si uvědomuju neustále, nelze jí totiž uniknout. Během těch několika týdnů moje touha utéct a skrýt se tam jenom vzrůstala. Když se Alice připravovala opustit náš dům, začaly se mi v mysli líhnout otázky ohledně mojí vlastní budoucnosti, a já zatím nejsem připravená přemýšlet o odpovědích.

Alice sebou plácne na postel a téměř rozdrtí květy, které jí ještě stále sedí ve vlasech. „Pozor!“ vykřiknu, sundám jí věnec a položím ho na její noční stolek. „Nerozcuchej si vlasy. Musíš se chovat jako nevěsta.“

„Jak se má podle tebe chovat nevěsta?“ vyptává se Alice a nenechá se vyvést z míry. Drbe se na nose a hledí do stropu, zlaté vlasy má na sepraném povlečení rozprostřené kolem sebe jako vějíř. Stejně jako většina skutečně krásných lidí si Alice moc neláme hlavu se svým vzhledem.

„Já ti nevím,“ prohlásím a téměř dokonale dokážu ignorovat známé bodnutí žárlivosti nad její neuvědomělou krásou. „Neměla bys být celá bleďá a rozechvělá a trochu víc... no víš... *omdlévající vzrušením?*“

Alice se opře o loket a zakření se. „Četla jsi asi moc červené knihovny. Já se přece nevydávám na milost a nemilost nějakému temnému zachmuřenému cizinci.“

Vyprsknu smíchy, protože má pravdu – slova „temný, zachmuřený cizinec“ jsou opravdu to poslední, co byste použili k popisu Jacka Treglowena. Je o dva roky starší než Alice, známe ho celý život a do její sestry je zamilovaný, kam až mi paměť sahá. Milý Jack s měděnými kudrnami, silnými pažemi a přívětivou, upřímnou tváří. Každá dívka ve vsi do něho byla někdy poblázněná – včetně mě, ale on měl vždycky oči jenom pro Alici. I když se hodně dlouho zdálo, že ona si toho nevíšimá. Prostě bez komentáře přijímala jeho tichý obdiv; Jackova láska byla součástí jejího života, něco pohodlně známého a neměnného.

A najednou to bylo jinak.

Zhruba před dvěma lety, když bylo Alici šestnáct, jsem vycítila, že se mezi nimi něco změnilo. Mluvili spolu jiným způsobem, jejich hlasy byly tišší, ale plné čehosi jiskřivého a netrpělivého. Jednou v noci přišla Alice domů s rozzářenýma očima a navždycky proměněná. Řekla mi, že ji Jack políbil, a já jsem z ní tahala všechny podrobnosti.

Alice už se předtím samozřejmě líbala – vlastně my obě (i když Alice častěji; já jsem ve svých patnácti dostala jenom jednu pusu od Martina, řezníkova syna, a vůbec to nebylo takové jako ve filmech, protože smrděl po párcích a celý ten polibek byl upocení a rozpačitý) – ale tohle bylo jiné. Nebylo to nezkušené ocucávání od náhodného kluka, který ji vzal do kina s nadějí na nějaké to ošmatávání. Tohle byl *Jack*, a když nyní vyslovovala jeho jméno, bylo to v bezdeché kurzívě.

Alice měla rozzářené oči a prsty se neustále dotýkala svých rtů, jako kdyby nemohla uvěřit, že dotyk jeho úst byl skutečný. Tvrdila, že to bylo dokonalé, a najednou se zdálo, že moje sestra, která přede mnou nikdy neměla žádné tajemství, ví cosi, co já ne. Nezáleželo na tom, kolik otázek jsem jí položila, prostě jsem se *nemohla* dostat k tomu tajemství, k tomu proměňujícímu, dospěláckému tajemství, které Alice zažila. Nakonec jsem se o to přestala pokoušet. Sledovala jsem, jak si pobrukuje a češe si vlasy před zrcadlem, a cítila jsem, jak se mezi námi otevírá propast.

Nedlouho poté Jack požádal Alici o ruku a nikoho to nepřekvapilo, až na mě. Připadalo mi to hrozně rychlé, hrozně náhlé, hrozně... definitivní. Ne, že bych z nich neměla radost; bylo absolutně nemožné nacházet se v Alicině zářivé přítomnosti, aniž byste absorbovali část štěstí, které z ní sálalo v divokých vlnách. Ne, byl to sobecký pocit, že něco ztrácím, že jsem jaksi přišla zkrátka.

Byla jsem polovinou dvojice *Alice-a-Lou* už tak dlouho, že jsem si nebyla jistá, co znamená samotná *Lou*. Věděla jsem, že vypadám jako Alicin stín, ale když jsem pocítila, jak se mi moje sestra vzdaluje, uvědomila jsem si, že tenhle popis byl pravdivější ve více ohledech, než jsem tušila. Kam Alice šla, já jsem ji následovala. Tak to bylo vždycky. Ale teď mě tu Alice nechává samotnou a já si budu muset najít vlastní cestu. Koneckonců dívka bez stínu, to je jedna věc, ale stín bez dívky... Co se s ním stane?

Trávila jsem víc času sama, začala jsem víc psát a pak jsem objevila Cardew House. Dům plný stínů. S obrovským pocitem úlevy jsem poznala, že tam patřím. Ten pocit sounáležitosti, to nebylo k přehlédnutí a já jsem na něm lpěla. Už je to skoro rok, co jsem dokončila školu a nabyla jsem pocit, že jenom šlapu vodu. Kromě práce na farmě jsem neměla co dělat, žádný cíl v dohledu. Alice na tom takhle nikdy nebyla. Když byla v mém věku, už byla zasnoubená s Jackem a její budoucnost se před ní rozkládala jako přehledná mapa. Zato když jsem se *já* podívala vpřed, viděla jsem jenom naprostou prázdnotu. A co bylo horší, zdálo se, že nikomu jinému to starost nedělá.

Pokud vím, byla jsem jediná, kdo si myslel, že nad mojí budoucností visí obrovský otazník. Ačkoliv to neřekli, cítila jsem obrovskou váhu očekávání – nejenom od mámy a táty, ale od celé vesnice – že dříve nebo později budu následovat i já Alicinu přehlednou mapu. Vždyť co jiného by na mě mohlo čekat? Pomyšlení na odchod, na to, že si nějak vydobudu svoji vlastní cestu, mi připadalo skličujícím způsobem nemožné. Já se nechávám vést, nejsem vůdce a skutečně nemám ani ponětí, kam se vydat dál. Cardew House – dokonce i ve svém polorozpadlém stavu – mi připadal jako odpověď. Neupoutala mě na něm jeho velkolepost, ale ten neklid, který jsem tam vnímala, onen poněkud kouzelný pocit... Pocit, že se chystá cosi vzrušujícího, že ty stíny nějak ožijí. Byl *jiný* – a to bylo přesně to, po čem jsem toužila.

Zavrtěla jsem hlavou. Je hloupé přebírat se v takových pocitech v tak šťastný den. Midge by se mi vysmála a plísnila by mě, že jsem moc dramatická, *jako obvykle*, ačkoliv si myslím, že Freya má dobře nakročeno, aby mě připravila o mou roli dramatického ducha naší rodiny.

„Tak do toho, paní Treglowenová,“ prohlásím a odhodlaně se přenesu zpátky do přítomnosti. „Půjdeme vás připravit.“

Když to Alice uslyší, posadí se s ústy pootevřenými údivem a nasadí komickou masku překvapení. „Paní Treglowenová,“ zamumlá. „To zní...“

„Divně?“ zeptám se.

„Chystala jsem se říct dospěle,“ odpoví, „ale divně taky.“ Zvedne bradu a malým pokojíkem zazní její zvonivý hlas: „Paní Treglowenová,“ zopakuje a zavrtí hlavou. „Nemůžu uvěřit, že se to opravdu děje!“ A pak se objeví ten dolíček ve tváři a Alice se rozesměje a stáhne mě k sobě na postel. Ležíme tam vedle sebe a zalykáme se smíchy nad veselou absurditou toho všeho. Už je mi líp. Možná nakonec nebude všechno tak jiné. Je těžké si představit sestru jako kohokoliv jiného než rozhihňanou zlatovlasou dívku vedle na posteli.

„Tak už jste s tím pohnuly, vy dvě?“ ozve se zpod schodů Midgin hlas. „Za hodinu musíme být v kostele!“

„Ano, Midge!“ zanotujeme společně jako už milionkrát předtím a znovu mě zasáhne pocit, že některé věci se nikdy nezmění. Pak se konečně začneme připravovat v atmosféře bezdechého vzrušení.

Alice má nádherné svatební šaty. Jemný přiléhavý střih ze světlounce žlutého žoržetu s dlouhými rukávy a nabíranou sukní, která sahá těsně pod kolena. (To byla těžká bitva, ale Alicinu módní délku nakonec schválila jak Midge, tak i teta Cath poté, co jsme je zahrnuly záplavou výstřižků z nespočetných časopisů. Měly jsme pocit, že dostatečně dokumentují to, že ukázat lýtka už dávno není nic pohoršujícího, vždyť se přece píše rok 1929.) Šerpa z pravého hedvábí stejné barvy se volně váže kolem sníženého pasu a okolo čtvercového výstřihu se vine jemná linie drobných kvítků vyšitých slonovinově bílou nití.

Midge a teta Cath na těch šatech tvrdě dřely několik měsíců a my s Alicí – obě posedlé módními časopisy, ale beznadějně nešikovně s jehlou – jsme kritizovaly a vznášely spoustu nepraktických návrhů. Midge i teta na to většinou reagovaly s překvapivou trpělivostí.

Proběhly jenom dvě menší hádky a jedna větší, při které se výhrůžně šermovalo nůžkami. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a místo, kde Alice nakopla kuchyňský stůl, není ani moc vidět, takže celkem vzato považuju šití svatebních šatů za velmi úspěšný počín.

Poněkud rozechvělou rukou položím Alici chrpový věnec zpátky na hlavu a zvednu dlouhý krajkový závoj, který čeká nachystaný na opěradle židle. Ten závoj byl Midgin a předtím její mámy. Nadýchaná krajka je v mých rukou lehounká jako pápěří. Víím, že ten závoj možná budu mít na hlavě jednoho dne i já, ačkoliv si to teď dovedu jenom těžko představit.

„Ach, Alice,“ zašeptám a cítím, jak se mi do očí derou slzy. „Vypadáš... naprosto *obyzdně*,“ prohlásím. „Fakt, úplně strašně,“ popotáhnu.

Alice to ocení dalším dolíčkovým úsměvem, přehodí si závoj přes ruku a s hlavou na stranu jako zvědavý ptáček si prohlíží svůj obraz v zrcadle. „Myslíš, že se to Jackovi bude líbit?“ vyptává se mě hlasem, který postrádá obvyklou sebedůvěru. Mám dojem, že dokonce i ona se nechala poněkud zastrašit tím dokonalým obrazem, který na ni hledí ze zrcadla.

„Myslím, že až tě uvidí přicházet uličkou, nejspíš to s ním šlehne,“ prohlásím naprosto upřímně. „Neuvěří svému štěstí.“

„Alice! Alice!“ volají nás zespoda hlasy. Alice mi věnuje jemné objetí – opatrně, aby si nepomuchlala tu parádu – a pak se vydá rozvážně dolů, aby se předvedla, zatímco já se honem převlékám do svého družičkovského oděvu.

Když se dotknu růžového šifonu, projede mnou záchvěv vzrušení. Jsou to moje první dospělácké šaty, ušité jenom pro mě. Mají jednoduchý střih s měkkými záhyby sukně a výstřihem ve tvaru V (ačkoliv není skandálně hluboký, jaká škoda). Midge mi ušila dlouhý úzký šál ze stejného materiálu, který si pečlivě uvážu kolem krku a nechám

vepředu splývat. Sepnu si neposlušné kudrny nahoru, jak nejlépe to jde, a vklouznu do střevíců, které jsem si obarvila narůžovo, aby mi šly k šatům. Když se podívám do zrcadla, nevidím nic z Alicina skvostného vzhledu. Navzdory svým pokusům o upravenost působím pořád rozčepýřeně a nevybroušeně. Znovu se pokusím zkrotit svoji hřívu, ale moje kudrny stejně trčí v neposlušných úhlech na všechny strany.

„Lou,“ dolehne ke mně tátův jemný hlas, a tak se otočím a seběhnu za ním dolů na podestu. V obleku vypadá důstojně a na konci pečlivě naleštěného řetízku se mu v kapsičce ukrývají staré hodinky po jeho otci – což je hodně daleko od jeho obvyklé pracovní kombinézy. Táta mi oplátí obdivný pohled. Nedokážu si pomoci, těší mě to. „Velmi pěkné,“ prohlásí, když se před ním zatočím a snažím se neupadnout na podpatcích.

„Není to zrovna výkřik nejnovější módy,“ prohlásím žalostně.

„To půjde,“ odpoví mi.

Lidé vždycky říkají, že táta je málomluvný, ale legrační na tom je, že se velice mýlí. Zdědila jsem lásku k jazyku právě po něm. Možná toho táta mnoho nenamluví, ale miluje slova. Čte všechno, co mu přijde pod ruku, a schovává si slova, o kterých ví, že se mi budou líbit, jako například „karmínový“ nebo „kormutlivý“, a pak mi je nechává po domě načmáraná na kouscích papíru svým lehce roztřeseným rukopisem. Pořád má ještě schovanou první povídku, kterou jsem pro něho napsala, v krabici, v níž přechovává svoje poklady. Je o kočce, která se učila zpívat.

Táta taky píše. Píše poezii do malých modrých bločků, jež nakupuje ve velkém balení, ale svoji tvorbu nikomu neukazuje – dokonce ani mně ne. Mám matné vzpomínky na to, jak mi vymýšlel legrační básničky, když mi byly tři nebo čtyři – o zvířátkách v zoo, o mně a mých sestřích – a pak jsme společně brečeli smíchy. Dokonce mám ještě pár vybledlých křehkých listů s básněmi, které nám táta posílal

krátce poté, co ho odveleli do boje... Ale než válka vůbec skončila, i básně skončily. Táta se vrátil stejný, a přece jiný, poněkud vybledlý a křehký jako ty dopisy – tišší a jaksi vzdálenější.

„Midge čeká,“ prohlásí nyní. „Nechceme přijít pozdě. Ty půjdeš s ostatními a my s Alicí za vámi.“ Rychle ho obejmou a opět mě překvapí, jak je hubený. Jsem šokovaná, jak může někdo tak silný působit tak křehce. Midge se tátu neustále snaží vykrmit, jenže bez ohledu na to, jak moc máslových koláčů spořádá, zůstává pořád štíhlý a kostnatý. „Samé ruce a nohy,“ říkává Midge.

Midge nyní stojí venku, poklepává nohou a pokouší se zabránit trojčatům, aby sebou praštila na zem a hrála si na štěňata. Vypadá atraktivně ve svém šedém kostýmu, který si ušila loni na svatbu naší sestřenice Arly. Freya jako obvykle působí dojmem, že se vznáší v jiném vesmíru, hledí krátkozrace do dálky a nevšímá kravál, který vyluzují naši hluční bratři. Nasoukala se do šatů s květinovým potiskem, jež jsou jí příliš těsné – odhaduju, že jsou zřejmě po Alici – a světlé vlasy má spletené a obtočené kolem hlavy jako věnec. Tom si okopává boty a zdá se, že se necítí pohodlně. Přejíždí si prstem pod límcem, jako by měl podezření, že se ho snaží uškrtit. Opírá se o rukojeť nadrozměrného kočárku, kde mimi (díkybohu) v klidu spí.

„Tady je!“ zvolá Midge a tvář jí zněžní. „A taky hezká jako obrázek.“ Vychutnávám si na pár vteřin její obdiv, ale Midge bryskně přejde k naléhavějším věcem. „Vezmeme teď s sebou květiny a kluci se později vrátí pro jídlo,“ prohlásí a já už mám zase plnou náruč lahodně vonících květů. Vyrážíme po cestě do vesnice. Kostelní zvony v dálce už vyzvánějí, vzduch je plný jejich veselého rytmu a já obracím tvář k obloze a cítím, jak slunce zalévá moji pleť zlatavými paprsky.

„Alice vypadá jako z pohádky.“ Freyin hlas zní poněkud tlumeně, protože na mě mluví zpoza záplavy zimolezu, který nese v náručí.

„Alice vždycky vypadá jako z pohádky,“ odpovím.

Nastane ticho, jak o tom Freya uvažuje. „Ano,“ přitaká nakonec. „Ale dneska vypadá ještě trochu jinak.“ V očích se jí objeví zasněný, vzdálený pohled a našpulí rty, jak váží slova, jež chce použít. „Vypadá přesně jako nevěsta,“ pronese nakonec.

Asi to není zrovna nejhlubší myšlenka, která vás napadne při němčem svatebním dni, ale já vím přesně, jak to Freya myslí – a má na prostou pravdu. Alice vypadá jako nevěsta víc než všechny nevěsty, které kdy na světě byly.

Tom, který jde kousek před námi a energicky tlačí kočárek, na jednou nadšeně vykvikne, když zahlédne několik svých kamarádů, kteří nám běží od kostela naproti. Už není čas na zamyšlení, vcházíme do vesnice a kráčíme do kostela, jehož vchod je ozdobený růžemi. Tam se musíme zastavit, potřást si rukama a obejmout se s lidmi a také rozmístit květiny, které nasbírala Alice – ačkoliv naši sousedé dorazili před námi a celý kostel už je zavalený květinovou výzdobou.

Je tam i Jack v trojdílném obleku, štíhlý a pohledný. Vůbec nevypadá nervózně, a když mě obejmě svými dlouhými pažemi, tvář se mu rozzáří úsměvem. Zhluboka se nadechnu jeho svěží vůně a dovolím si naposledy předstírat, že jsem do něj doopravdy zamilovaná a že mi krvácí srdce, když musím přihlížet, jak si bere moji vlastní sestru. (Zjistila jsem, že když žijete v ospalé vesničce, musíte si umět vytvářet vlastní dramata. Měla jsem dobře rozepsaný scénář neopětované lásky, když jsem se krátce, ale zato intenzivně zamilovala do Jacka v době, kdy mi bylo asi čtrnáct. Jakmile Alice s Jackem oznámili svoje zasnoubení, moje pocity nakrátko ožily a já jsem pár dní posmutněle obcházela domem, strojila se do černých šátků, opuštěně vzdychala a psala hluboce tragické zamilované básně o nešťastných milencích a krásných, ale osamělých mladých pannách. Ve své snaze udržet si interesantně pobledlou tvář za pomoci Aliciny pudřenky

jsem však neustále zapomínala na Jacka, a tak jsem svého úsilí nakonec zanechala. Alice celou věc velmi zdvořile ignorovala.)

„Připraven?“ ptám se nyní Jacka.

„Nemůžu se dočkat,“ odpoví mi s úsměvem.

A pak si oba uvědomíme, že už čekat nemusí, protože na cestě ke kostelu je slyšet nezaměnitelné vrčení a prskání tátova automobilu.

„Už jsou tady,“ prohlásí Jack, nafoukne tváře a vypustí dlouhý, pomalý výdech. Možná je přece jenom malinko nervózní. Zakřením se na něho v naději, že ho to uklidní.

„Tak se uvidíme za chvíli,“ podotknu a klidím se uličkou ven na svých nezvykle vysokých podpatcích. Kostelní lavice se plní a vzduchem se nese tiché ševlení davu. Vyběhnu na sluncem zalité schody.

Táta pomáhá Alici z auta. Máme staré ABC, což je mrňavý šedý dvoumístný vůz se skládací plátěnou střechou a sedačkou pro dva (velmi uzounkou), kterou lze vyklopit zezadu z kufru. Vůz se jmenuje Gerald a je téměř k ničemu, ale táta ho miluje, přestože je to auto náladové a musí se s ním zacházet velmi něžně. Gerald vlastně dneska vypadá docela vesele, protože ho Freya nápaditě ozdobila pentlemi a květinami. Otevřenými dveřmi zaznívá zvuk dýchavičných kostelních varhan, do kterých se nadšeně opírá paní Bastionová – a v tu chvíli mi to dojde. Opravdu se to děje. Myslím, že to dochází i Alici.

„Ach!“ vydechne. Vrhnu se jí kolem krku a ani jedna z nás nevěnuje mnoho pozornosti našim naporádkovým úborům, jenom se pevně držíme. Nakonec ji pustím, otřu si oči a unikne mi podivný zvuk někde na pomezí smíchu a pláče. Alice je na tom stejně. Opatrně si uhladí šaty a upraví šerpu. Táta přihlíží s výrazem zmatené pýchy.

Vezmu ze zadního sedadla svoji kytičku růží a postavím se před Alici.

„No, tak jdeme na to,“ pronese a hlas se jí ještě trošičku chvěje.

„Na co čekáš?“

„Tak jo!“ Nějak jsem zapomněla, že to já mám zahájit tuhle jízdu tím, že se budu ladně vznášet uličkou. To přece družičky dělají, i když si nejsem jistá, jestli toho budu schopná ve svých nestabilních střevících. Najednou jsem z toho nervózní, ale Alice mě štouchne do zad.

„No tak,“ zopakuje tiše se smíchem. „Než si paní Bastionová natáhne svaly.“ Opravdu, hudba dosahuje poněkud řízného crescenda a o varhanici se ví, že už to párkrát v minulosti trochu přehnala. (Paní Bastionová tvrdí, že má v sobě italskou krev a že nedokáže žít bez *velké vášně*. To u žen obdivuju.) Přišel čas. Zhluboka se nadechnu a vkročím do dveří.

KAPITOLA TŘETÍ

Obřad je za námi během chvilky. Mnoho lidí pláče a Alice s Jackem celou dobu stojí a rozzářeně se dívají jeden druhému do očí. Ještě nikdy jsem ve skutečném životě neviděla dva lidi tak zářivě zamilované; jako bychom všichni byli v setmělém kině a sledovali film, kde dva jiskrní herci vynikají na plátně. Potom se všichni vyhrneme z kostela a házíme konfety na šťastný pár. Pak zamíříme na náměstí, kde se bude konat velická oslava. Stojí tu připravený dlouhý, podomácku vyrobený stůl, který se prohýbá pod tíhou dobrot, jež připravila Midge a ostatní ženy z vesnice.

Když si plním talíř jídlem, narazím na paní Bastionovou, která má na sobě velice těsné šaty s květinovým vzorem a na rtech příliš mnoho rtěnky. „Ach, Lou!“ vykřikne a se slzami v očích hledí na Jacka a Alici. „Že spolu vypadají úžasně?“